ANUL II.—No. 48.

LEI 2 EXEMPLARUL

CUVÂNTUL STUDENȚESC

ORGANUL·STUDENȚIMEI·ROMÂNE
DIN INTREAGA ȚARĂ

Redacția și Administrația:
Bulevardul Elisabeta
(Palatul Eforiei)

Anunciuri și Reclame
se primesc la Administrația ziarului.

PREȚUL
2 Lei numărul în Țară.
3 Lei numărul în Străinătate.

ABONAMENTE
Pe 12 luni — — — Lei 100.—
Pe 6 „ — — — „ 60.—
Pe 3 „ — — — „ 30.—

Pentru
Preoți, Profesori, Învățători, Studenți și Ofițeri:
Pe 12 luni — — — Lei 70.—
Pe 6 „ — — — „ 40.—
Pe 3 „ — — — „ 28.—

UN TIP AL VREMURILOR

CONST. BACALBAȘA

Viața își are ironiile ei. Recunoaștem: ca d-l Const. Bacalbașa ea este crudă.

Domnul Bacalbașa nu este desigur personagiul care să merite cruzimea soartei —de a fi considerat ca tipul unei generațiuni de tristă amintire: tipul ziaristului „slugă la jidan".

Domnul Const. Bacalbașa este fără îndoială gazetarul, care pus într'un mediu românesc, ar fi jucat rolul în chip strălucit și ca cinste personală și ca cinste profesională și ca demnitate națională.

Dar Const. Bacalbașa a avut nenorocirea să aibă în spate o bandă de ciomăgași ai condeiului, reprezentanți ei înșiși ai infernalei organizațiuni de cucerire a României de către poporul lui Israel.

Iată-l deci pe Constantin Bacalbașa, bunul gazetar al românismului de modă veche, iată-l pus în contradicția îngrozitoare de a sluji și cinstei și infernului jidovesc din spate — pentru existență!

Iată-l pe Constantin Bacalbașa mintea clară și sănătoasă, opozantul leal și folositor pentru progresul vieței publice a României tinere, iată-l ajuns un clește a lui Rosenthal cu care poporul acigaș trebuie să ridice castanele din foc!

Ironic într'adevăr și crud... destinul gazetarului ce are nenorocirea să-și supraviețuiască, astfel, ducând cu sine, în cortej solemn, spre cimitirul unui trecut de frumoase amintiri, doar o cinste terfelită, ci nu o tragedie a conștiinței de român puse în funcțiunea organizațiilor jidovești.

Recunoaștem că Bacalbașa nu este tocmai tipul reprezentativ al gazetarului „slugă la jidan" cum zice blestemul moldovenesc!

D-l Bacalbașa, trebue s'o recunoaștem, nu a acceptat niciodată rolul de a semna articole pe care jidanii nu vor să le semneze: pentru aceasta s'au găsit totdeauna destui Teodorești...

Dar d-l Bacalbașa, iscălind totdeauna articole serioase, bine gândite și sincer simțite, nu a încetat de a acoperi cu autoritatea experienții și a numelui d-sale infernalele machinațiuni ale speluncei lui Rosenthal et Comp.

Umilitoare tragedie...

D-l Const. Bacalbașa, care vede, aude și simte tot și de afară și dinăuntru zidurilor speluncii... nu poate vorbi.

Constantin Bacalbașa este gazetarul a cărei factură îl chiamă nu la simpla colaborare plătită de alții, ci la conducerea, spontanee și nețărmurită, a opiniei publice românești, prin pana și cugetul său, el este astăzi corabia ce se sbuciumă în vârtejul dintre Scyla și Charybda, este sufletul răscolit până în adânc de adevărurile cari în Cluj îi pălmuesc o lungă carieră și ținut cu cârligul de nas, al Adevărului care-i condiționează, desigur o mizerabilă existență.

Privind cu nepărtinire clarificarea ce subt ochii noștri se face în presa română, scrutând cu un elementar bun simț tendințele de democrațiune ce ee pronunță tot mai mult între presa ce reprezintă o credință, o apărare și o massă conștientă, față de presa ce reprezintă o întrepriză, o afacere și, în ultim scop, o cucerire malonestă, studențimea română are regretul că tocmai Constantin Bacalbașa s'a întâmplat să primească, de acord cu sentimentul publicului din Cluj, sancțiunea nemiloasă ce se cuvenea unui Mille oarecare.

Blestemul moldovenesc ieșit din suferință a atins cu nedemnitatea lui un suflet demn; Constantin Bacalbașa nu merita să ajungă slugă la Jidani.

Constantin Bacalbașa, trebuia să rămâe un tip al gazetăriei de frumoasă amintire al „Bucureștilor de altă dată", iar nu al aceluia, funciarmente cucerit, și sufletește înăbușit prin pressa infernală a Jidanilor, al căreia plecat servitor este, desigur fără voia lui—Constantin Bacalbașa!

Camarazi!

Colegii noștri sunt încă străjuiți în temniță. Zidurile reci și gratiile groase vor mări încă durerea sufletească a tovarășilor noștri cei mai buni, pe când fiecare dintre noi se va bucura de libertate, în mijlocul alor săi.

Judele de instrucție îi minte de două luni, după cum toți ne mint în această țară, începând cu miniștrii, cu rectorii și așa mai la vale.

Plecați de sărbători acasă, purtând jalea dreptăței zugrumată la noi, colindați satele și spuneți părinților voștri halul și putregaiul în care a ajuns capitala țărei.

Treziți țărănimea și-i arătați adevărul.

Lupta noastră dacă depășea din vreme pragul Universităței, ar fi fost de mult încoronată de succes.

Țara întreagă trebue să se scalde în lumină.

Telègramă

D-lui Ionel Brătianu, Ministr. de Interne

București.

In ziua de 10 Decembrie dimineața Studențimea românească a fost împiedicată cu forțe polițienești și armate de a se închina la Mitropolie; sara, în acelaș mod a fost împiedicată de a ține o agapă în Restaurantul „Excelsior". In cursul acestei zile și a celor următoare, studenții au fost bătuți pe stradă și loviți barbar în beciurile poliției, studente au fost maltratate în văzul tuturor, din ordinul, subt vederea și cele mai multe persoane, de către Prefectul de Poliție Manciu. La întâmpinările și reclamațiunile noastre, Manciu răspunde că pentru toate aceste samavolnicii și ilegalități are ordinu, D-stră expres și scris. Noi încă ne îndoim: căci în tradiția mincinoasei vieți constituționale a acestei țări, era obiceiul ca furturile și abuzurile să îmbrace cel puțin o aparență de legalitate și nu ne putem închipui că tocmai D-stră, cel mai desăvârșit maestru al descompunerii morale a țării acesteia, v'ați fi descoperit așa de ușor prin această imprudență.

Dar în contra acestora, noi studenții din teritoriile alipite vom striga cu durere adevărul că subt jugul străin respectul legii nu era o minciună, așa cum a ajuns să fie prin inconștiența classei guvernante în România unită.

Deocamdată, convinși că, ori cât de dureros și sincer ar suna protestările noastre, ele rămân zadarnice și din cauza minciunei și fățărniciei D-stră precum și din cauză că guvernul care fură pământul țăranilor prin patronarea fraudelor dela împroprietărire, nu el are autoritatea morală și energia de a suprima abuzurile. — ne facem numai ecoul opiniei publice ieșene jignită profund în sentimentul ei de legalitate, mulțumindu-ne a vă aduce la cunoștință că ultimele manifestațiuni ale Prefectului de Poliție Manciu, ne îndreptățesc a crede că este într'o fază acută de demență și ne facem încă iluzia de a crede că vom fi ascultați, rugându-vă să instituiți o comisiune medico-legală pentru examinarea lui.

p. Președintele studențimii ieșene.
Sava Mărgineanu.

UN OM ȘI-O OPERĂ

D-l NAE DUMITRESCU
Președintele soc. „Tinerimea Română"

Trăim vremuri grele. Toți oamenii nu se mai gândesc decât la interesele personale, la specule fabuloase, după urma cărora să le rămână numele... nemuritor. Puțini sunt cei ce mai gândesc la binele Patriei, la propășirea culturei atât de ignorată la noi, la cultivarea și răspândirea ei în massa poporului dar mai ales la susținerea făcliei patriotice în toate unghiurile României Mari. Sunt puțini de tot. S'au clădit edificii de „cultură națională", care propagă idei cu totul contrarii firmei, iară străinii de graiu și neam, sunt străjerii așa zisei „culturi naționale".

In aceste vremuri de doliu pentru țara noastră, un mănunchiu de intelectuali dintre cei mai distinși, fondatorii societății „Tinerimea Română", având în frunte pe un Român, cu minte și suflet adevărat românești, cu o desinteresată iubire de țară—iubire dusă până la abnegație,— pe d. prof. Nae S. Dumitrescu, au hotărât să sfideze murdăria sufletească în care s'au scoborât atâția „intelectuali distinși" de-ai noștrii și iată că mult așteptatul lăcaș de cultură, templu pe al cărui altar va sta ideia națională sub toate formele, mai presus de ori ce, a luat ființă. Construcția unui local propriu a și început în apropierea liceului „Lazăr" pe prelungirea Bulevadului Schitu Măgureanu.

Va fi o instituție de înaltă propășire, un adevărat cuib românesc, un focar de progres cultural.

Edificiul va avea patru etaje, parter și subsol.

In primul etaj va fi o sală mare de festivități în care se va ține conferințe, serbări, congrese și se vor reprezenta piese de teatru. Va mai avea un cinematograf școlar, atât de util tineretului. Interiorul va fi zugrăvit cu episoade din istoria țării, executate de cei mai buni pictori ai noștri.

In etajul al doilea vor fi camere pentru odihna membrilor din provincie când vin în București.

In etajul al treilea vor fi camere pentru administrația revistei „Tinerimea Română" și camere pentru un mic cămin studențesc. Aci vor fi găzduiți zece studenți, câte doi de fiecare facultate care studenți, vor fi crescuți în spiritul organizației societății.

(Iată dar că ceiace nu vor să ne facă, cei ce au datoria să ne facă, o face mănunchiu de intelectuali, cu adevărate sentimente românești și cu iubire nestrămutată pentru cei ce vor veni să-i moștenească).

In etajul al patrulea va fi un muzeu școlar, o bibliotecă națională publică, un depozit mare de cărți și camere pentru administrația societății.

La parter va fi banca „Tinerimii Române" din al cărei fond se vor susține la studii și completarea lor — în țară și străinătate — feciori din poporul nevoiaș, capabili și dornici de carte, care fără mijloace, s'ar pierde neștiuți de nimeni.

Subsolul va fi ocupat de tipografia revistei, unde se vor publica broșuri românești spre a fi tineri pretutindeni unde interesele naționale o va cere, căci numai prin scris se va obține unirea sufletească a tuturor Românilor.

Astfel organizat și instalat „cuibul românesc" va deveni unul din focarele de cultură națională ce va fi menit să țină trează conștiința românească pe veciu, va avea înalta menire de a uni integral și-n scris elementele de seamă ale țării.

Va lupta contra elementelor destructive ale culturii naționale va ajuta la progresul rapid al bisericei, școalei și armatei române.

Va încuraja pe toți cei ce vor da obolul de muncă cinstită și dezinteresată pentru cauza patriei și va face tot ce va dicta conștiința națională întru realizarea prosperității și fericirei scumpei țări obijduite de păgânii cotropitori.

Iată o operă care se va realiza în curând, operă ce se datorește marelui român și distinsului intelectual, care este d. N. S. Dumitrescu, căruia studențimea i se pleacă în semn de omagiu pentru munca întreprinsă cu atâta jertfă întru împlinirea unei lacune în cultura noastră.

I. G. Dimitriu

Un cuib de cultură românesc.

Samavolnicia Judecătorească

Colegii noștri rămân arestați

Intrăm în sărbători. De... trei luni, un număr de studenți, colegi ai noștri, stau nejudecați în închisoare preventivă. Sunt purtați din când în când, între Văcărești și Tribunal, fără nici un rost efectiv. Tot ce era de aflat s'a descoperit chiar dela dânșii, cari au declarat ce aveau în intenție să săvârșească, în anumite ipoteze.

Realitatea este că ne aflăm în fața unui „proces de intenții", iar nu în fața unor fapte reale, pe care legea să le pedepsească. Nu există faptă, nu exista delict sau crimă nici măcar săvârșită însă neisbutită; deci legal ei nu pot fi osândiți. Și totuși de trei luni de zile sunt ținuți în închisoare preventivă.

Crede parchetul de Ilfov că prin acest sistem se pot substitui justiției?

Crede guvernul că această răsbunare vulgară ce stă în afară de lege, este cea mai potrivită metodă de a sădi în cetățeni încrederea în justiție și pacea sufletească?

Cerem Parchetului de Ilfov să înceteze răzbunarea sălbatică împotriva celor cari se fac vinovați de intențiuni; îi cerem să aducă procesul la bară și să pună capăt într'un fel, stării nedrepte de prevenție, care merge la infinit.

Amintim guvernului că prin sistemul prigoanei preventive se recruteazâ roade contrarii de cât cele așteptate și-i cerem să deslege parchetul de Ilfov spre a aduce procesul la judecată și a ieși astfel din brutala samavolnicie judiciară.

Prietenilor noștri din închisoarea preventivă le trimetem o caldă salutare și le aducem aminte că în toate vremurile prefacerea societății s'a făcut prin jertfe. Dorim ca această jertfă a lor să fie cea mai mare și cea din urmă, pentru ca țara să intre pe făgașul unei politici mai curate fără comoțiuni din acelea care nu pot decât păgubi, când nu sunt necesare.

Chestia evreiască în România

O problemă de asimilare. — Un jidan la șease români. — Jidanii la Universitate. — Spiritul jidănesc contra spiritului român.— O reacțiune națională.

Tratatele din Versailles, cari au forțat pe români să acorde pline drepturi jidanilor, a adus cel mai rău serviciu celor pe cari ei credeau că-i protejează; ele au zdruncinat afară de aceasta viața politică în România nouă. Problema jidănească, care înainte de război n'avea decât o importanță secundară, a trecut acum de primul plan.

România are astăzi o populație de optsprezece milioane locuitori, dintre cari 12.000.000 români, 2.000.000 jidani, 3.000.000 germani, unguri, ruși, sârbi, bulgari, greci, turci, etc. Această situație obligă pe români să fortifice caracterul specific latin al poporului pentru a putea—pe acest fond național—să asimileze minoritățile străine.

Oamenii de stat, români, au înțeles foarte bine aceasta, și acțiunea lor este sincer învăluită de respect pentru neromânii din România. Biserica, școala, administrația, iau parte la această operă de lentă cucerire.

Dacă România ar fi o țară cu o organizație veche, de mai multe secole, dacă civilizația română ar avea tradițiuni neclintite, această operă de asimilare ar fi mai ușoară și mai puțin periculoasă. Din nenorocire însă, România există ca țară modernă, numai de vre-o cincizeci de ani, și sufletul românesc n'a ieșit din scutecile sale: el are încă o formă fluidă, un contur nu tocma bine definit, el e în perioada cea mai delicată a formațiunei sale, când orice element străin de o oarecare importanță, poate să-i devieze cursul sau să-i deformeze natura. Iată pentru ce prezența și calitatea jidanilor din România constitue un obstacol și un pericol pentru creearea sufletului național al României Mari.

***

Mai întâi să stăm și să judecăm asupra numărului lor: *există un jidan la 6 români!* E enorm! Polonia care are reputație prin numărul mare de jidani ce adăpostește, n'are decât un jidan la treisprezece polonezi! Franța are unul la 450, Englitera 1 la 850!

Proporțiunea, s'au mai bine disproporțiunea, între jidani și români se agravează prin circumstanțe *ce nu se 'ntâlnesc absolut în nici o altă țară* și asupra cărora se atrage atențiunea opiniei publice franceze.

Poporul român e un popor de țărani simpli (nouă milioane), cari se lasă conduși orbește de către trei milioane de burghezi și intelectuali. Sunt burghezii și cu intelectualii cei ce organizează țara, cari mențin cultul trecutului, cari trag directivele viitoarei civilizațiuni române.

Țăranul nu face decât să lucreze pământul și la nevoe să apere țara.

Jidanii, cari locuesc exclusiv în orașe, fac parte din burghezime: în consecință ei nu se pun la concurență cu masa totală a românilor, ci numai cu cele trei milioane de burghezi cu situația privilegiată. In practică deci, în actele vieței publice române, întâlnim jidanii, nu în proporția de 1 la 6, ci de doi jidani la trei români. Nu e nevoe să se insiste asupra gravităței acestui fapt: cifrele vorbesc ele înșăși.

Dar e și mai mult; chiar în sânul burghezimei române, jidanii ocupă o situație economică privilegiată. După război, mari proprietari au fost desproprietăriți de către stat în profitul țăranilor. Criza economică care stăpânește în România, face ca funcționarii și intelectualii să câștige exact, pentru a nu muri de foame. E suficient de a spune că cei mai înalți funcționari, magistrați sau profesori, primesc pe lună o sumă echivalentă cam cu 400 frs. francezi. Din contră, jidanii, aproape toți comercianți, sunt singurii ce profită pe urma crizei, singurii cari își văd bogățiile crescând în proporțiuni câte odată fantastice. In timpul anilor de după război s'a putut observă o importantă deplasare a bogăției române în profitul jidanilor. Consecințele acestui fapt sunt enorme. Nu insist decât asupra uneia dintre ele care pare dezastruoasă pentru români, iat-o:

Din cauza scumpetei vieții (20 sau 30 de ori mai scump decât înainte de război), țăranii nu pot să-și mai trimită copii să învețe la oraș. Funcționarii și intelectualii, ai căror copii furnisau majoritatea elevilor din școlile superioare, esită în fața cheltuelilor cerute de instrucția fiilor lor. Din contră, jidanii, grație solidei lor posițiuni materiale, nu sunt turburați de nimic de a-și instrui copii.

Iată fapte și cifre: Moldova și Basarabia cari presintă un total de 6 milioane locuitori, dintre cari cinci milioane români (în cari intră rușii, armenii, bulgarii și grecii) și un milion de jidani, se servesc de Universitatea din Iași. Normal ar trebui să existe în această Universitate o proporție maximă de 20 la sută jidani. Ori statisticile arată:

La Facultatea de medicină 80°/₀ studenți jidani; la Farmacie 83°/₀; secția Electrotechnică 80°/₀; la Facultatea de Științe 40°/₀; la Facultatea de drept 40°/₀; la Facultatea de litere 30°/₀.

Și aceasta nu e decât un început! Pentru viitor situația e cu mult mai dezastruoasă: la Liceul Național (ce bătae de joc!) din Iași, sunt 85°/₀ elevi jidani!

Se 'nțelege dela sine că toți acești studenți nu urmează cursurile pentru simpla plăcere de speculație intelectuală; mâine vor fi medici, ingineri, farmaciști, avocați; ei vor fi mai ales oameni politici, deputați, miniștrii.

Se știe cu ce ușurință știu jidanii să să se strecoare către locurile cele mai importante, chiar în țări ca Franța, unde sunt mai puțin numeroși și unde vechi tradițiuni naționale și o solidă cohesiune politică, le pun obstacol. Se poate ușor vedea că jidanilor le e permisă orice speranță într'o țară ca România, unde în toate domeniile plutește încă epoca Napoleană. Ei au deja între mâinele lor aproape totalitatea comerțului, finanței, industriei și presei. Ei sunt numeroși în barou și medicină. Dacă vor fi lăsați în voia lor, poporul român, peste puțină vreme va presenta spectacolul unei mase de țarani, conduși și exploatați în toate, de către o minoritate intelectuală de jidani.

***

Pentru a ne da mai bine seama de cât pericol prezintă această perspectivă pentru viitorul României, trebue să ținem socoteală de proveniența jidanilor din ea. Din două milioane, o treime se găsea în România la declarația războiului, iar celelalte două treimi au fost încorporate după pace, între atâția alți locuitori ai provinciilor anexate, sau ca fugari cari căutau în România un asil ospitalier contra persecuțiunilor rușilor, sau ca imigranți atrași de către bogățiile neexploatate a unei țări insuficient organizate.

Primii—*jidanii d'nainte de război*—sunt încă departe de a fi asimilați, dar cel puțin aceștia au un oarecare trecut de viață comună cu românii. Celelalte două

(Urmare în pag. 2-a.

*) Articol apărut în ziarul parisian „L'Action Française".

O sărbătoare și o semnificație

Duminică 16 Decembrie Cercul Studențesc brăilean și-a deschis din nou porțile căminului său, în activitatea extrauniversitară, pe care de 5 ani o duce, printr'o frumoasă serbare, întrunind pentru câteva ceasuri studenții și profesorii în cea mai caldă și rubictoare atmosferă.

Din nou, ca de atâtea ori în anii trecuți, s'a petrecut frumos „la brăileni", fie ascultând din lucrările personale și inedite ale unor scriitori ca Ion Dragoslav și Alfred Moșoiu, fie ascultând, de asemeni, muzica aleasă, de cameră, a unei orchestre înjghebate ad-hoc.

Mai mult însă, decât aceste producții care-și au importanța lor de moment, sărbătoarea dela căminul brăilean a însemnat, prin cuvântul unui fost membru și președinte al său, o eră nouă ce va să înceapă, pentru rezolvirea cumplitei crize materiale — și, într'un sens, și morale — a studențimei noastre.

S'a vorbit, adică, de sforțările pe care Cercul studențesc brăilean, cel dintâi, care în studențimea română a isbutit să-și creeze, îndată după războiu *un cămin al său*, adăpostind pe toți tinerii studioși din Brăila, le depune cu deosebit sârg pentru *a-și zidi casă proprie*.

Și minunea — căci pentru mulți e o adevărată minune — se va realiza curând. Prin bunăvoința Primăriei de aici, care a donat terenul și prin neobicinuit de mărinimosul concurs al Primăriei Brăila, care a înscris în buget suma de 3 milioane jumătate, în acest scop, se va pune, în primăvara viitoare, piatra fundamentală a *celui dintâi Cămin studențesc regional*, minunat rezultat al inițiativei private, în care, la munca înfrigurată de grija zilei de mâine a studenților, se va vedea adăogat și ajutorul efectiv și plin de înțelegere al părinților, profesorilor și mai marilor lor.

Aceasta e semnificația reală a festivalului de Duminică 16 cor., care trebuia scos din rândul faptelor cotidiane, pentru a fi îndemn unora și o atragere a atenției altora, din cei ce trebue să vadă și să înțeleagă adevăratele manifestări studențești.

Și, încheind aceste rânduri, nu ne putem stăpâni o reflexie: cât bine și câtă ușurare s'ar aduce studențimei, dacă răzlețe și plăpânde inițiate private ar fi încununate, cu puternicul sprijin al Statului, dacă, dela promisiuni platonice, făcute cu prilejuri festive, s'ar trece la realizări efective și trainice. S'ar pune astfel capăt unei stări de lucruri, care face impresia că va dăinui multă vreme.

Că lucrul nu este așă greu, cum îl cred unii, o vor dovedi studenții brăileni, prin căminul lor propriu.

Ion Dianu

Congres de presă sau provocare?

Este afară de orice îndoială că alegerea Clujului pentru Congresul Presei, a fost o nouă provocare din partea noilor cetățeni jidani, cari, peste așteptarea a tot ce este românesc, au dobândit prin manoperile jidovești, la St. Germain, cele mai nemeritate drepturi în contra existenței neamului românesc. Dacă această presă ar fi măcar pe jumătate românească și tot, poate, n'ar fi fost bine ales Clujul. Dar, când mai bine de trei sferturi din presă este, din nenorocire, jidovească, gata să înregistreze și să încurajeze tot ce pare în interesul Alianței Univ. Israelite sau a U. E. P. și să înfiereze sau să descurajeze tot ce-ar părea că aduce vre-o cât de mică atingere neamului jidovesc, atunci, a alege tocmai Clujul, Metropola luptei naționale românești împotriva streinismului, pentru afirmarea încă odată a obrăzniciei tuturor perciunaților ziși zioniști, cari adesea n'ar putea justifica nici cunoștințele a 3 clase de gimnaziu, înseamnă o nouă și adevărată provocare la adresa întregii intelectualități românești. D-l C. Bacalbașa, președintele sindicatului ziariștilor „români", care a apucat și epoca de glorie a adevăratei prese românești, când un Eminescu, Panu, un Take Laurian, ș. a., făceau ziaristică, iar nu tarabă de conștiințe pe spinarea elementului românesc, cum se face astăzi, ar fi trebuit să înțeleagă mai mult ca oricine că, în actualele împrejurări, când mânia justificată a adevăraților români împotriva „unei anumite prese" ignobile și compuse din tot ce această țară are mai vrăjmaș, a se permite un congres la Cluj, celor cari numai interese românești nu reprezintă, era ceva imposibil.

Regretăm că d-l Bacalbașa a căutat să vadă în manifestația clujenilor altceva decât realitatea: o firească indigare a conștiinței naționale împotriva Rosenhallor, Honigmanilor și a tuturor din aceiaș perciunată speță.

Regretăm că d-l Bacalbașa, în congresul dela Cluj, a uitat că toată răbdarea are o margine.

Mai mare răbdare ca a Românului nu se poate. Dar ținerea unui congres maghiaro-jidovesc; tocmai la Cluj, cu drept cuvânt a fost socotită ca o nouă vexațiune, o nouă provocare la adresa elementului românesc și aceasta nu se mai putea tolera.

Dovada s'a făcut. Nu studenții „gogiști" ori „cuziști". au făcut dar tot ce simte românește din Cluj și din împrejurimi. Conștiința Națională! Și totuși, ar trebui să se știe, că, chiar cu această dovadă, Românii tot și-au stăpânit sentimentul de indignare firească față de îndrăsneala fără margini a elementului strein și mai ales jidovesc. Iar celor cari cred că provocarea dela Cluj se va putea continua la București, prin ținerea așa zisului Congres al Presei, în Ianuarie ce vine, le spunem: Nu vă jucați cu focul! Oricât de jidoviți ar fi Bucureștii, cei cari mai simt românește nu se vor lăsa mai pre jos de adevărații cetățeni români de la Cluj. Știm că contați mult pe sprijinul jidoviților cari pun mizerabilele lor interese personale mai presus de ale unui neam; dar nu uitați, că cei 800.000 de ostași români, cari au căzut, pentru ca România Mare să fie a Românilor, iar nu a Jidanilor sau a altora, vor învia din mormintele lor, și va fi amar și vai de voi, streini și înstreinați mizerabili!

Vasile Vlădescu.
Advocat-Profesor

treimi, din contră, sunt toți străini de România; cea mai mare parte nu cunosc nici măcar limba română și sunt cu totul ostili elementului român. In timpul din urmă chiar, jidanii din Transilvania au cerut oficial guvernului permisiunea de a deschide școli unguresti pentru copii lor, căci, spun ei în petiția lor *„noi ne simțim unguri cu sufletul"*. Nu mai există nici o speranță de a asimila pe acești jidani. Ei sunt bigoți până la fanatism, și se știe perfect de bine câtă superstițiuni ridicule, câte prescripțiuni exclusive, câinoase chiar pentru creștini, are mosaismul. Acest puternic bigotism religios la fel ca și sentimentul de solidaritate, dau jidanilor o cohesiune care-i fac refractari oricărei încercări de asimilare.

Jidanii din România sunt străini românilor prin limba ce-o vorbesc precum și prin sentimentele care-i anină. Ei rănesc cele mai scumpe convingeri ale românilor.

In aceste condițiuni, cum și-ar putea cineva închipui ca românii să primească cu bunăvoință creșterea amenințătoare a pericolului jidănesc?

Dacă finanțele, comerțul, industria, viața intelectuală și politica vor cade complect în mâinele jidanilor, care va fi viitorul României?

Cum se va putea clădi pe malurile Dunărei o civilizație latină esențialmente română?

Lăsând să continue starea de lucruri actuală, ar echivala pentru români cu o sinucidere națională.

Studenții, intelectualii, poporul chiar începe a-și da seama de pericol. O reacțiune din ce în ce mai puternică, se observă acum în România, contra pericolului jidovesc. Ce scop urmărește această reacțiune? Ce poate rezerva ea pentru viitor? Aceasta va fi explicat în cele ce vor urmă.

Banatul Nostru

Camera oferă spectacolul trist al unor discuțiuni ce n'ar trebui să aibă loc în forma aceasta publică, atunci când sunt în joc interese superioare de stat. Este trist să auzim cum d-l I. Brătianu a fost lipsit de tactul necesar la 1919 în tratativele asupra Banatului. Este dureros să aflăm că Sârbii ne tratează ca pe niște adevărați dușmani, când toate interesele noastre sunt de a sta alăturea de ei, pentru vremuri mai grele.

Știm că Sârbii se poartă brutal cu noi și în Banat și în Macedonia.

Știm că toate școalele românești din regatul lor, — școale consacrate de timpuri anterioare ocupatiunii sârbești — sunt închise, deși la 1913 sprijinul nostru le-a fost hotăritor pentru creșterea neașteptată a Serbiei.

Regretăm adânc pentru lipsa de înțelegere, a problemelor superioare politice de care dau dovadă acest popor, care și el are nevoe de buna noastră vecinătate.

Pentru noi însă *o încheere se impune*: alăturea de dușmănia evreo-bolșevică dela răsărit, alăturea de dușmănia ungară ireductibilă, trebue să contăm și în sălbăticia sârbă, neînțelegătoare a unor interese superioare comune și poate va veni o altă vreme!

Procesul anarhistei Germaine Berton

Curtea cu jurați din Paris printr'o decizie pătimașe a achitat pe anarhista Germaine Berton, care la 22 Ianuarie 1923 a omorât pe regalistul Marius Plateau în biuroul său dela „Action Française" unde era secretar general. Franța își neagă prin aceasta sentimentele de cari lumea toată credea că e animată. In timp ce armatele Franceze sugrumă Germania, și cu drept cuvânt, exploatând bazinurile Rhinului și al Ruhrului în asentimentul entusiast al opiniei publice franceze, în acelaș timp aceiași opinie publică, prin curtea cu jurați, iartă dela o pedeapsă grea pe o criminală din tagma anarhiștilor internaționali care a omorât pe Marius Plateau urmărind uciderea lui Maurras și Daudet conducătorii mișcărei regaliste și dușmani ai proletariatului cărora se datorește în parte, după cum afirmă chiar criminala în depoziția sa, acțiunea de azi a Franței contra Germaniei.

Pentru simplul fapt că Daudet și Maurras nu împărtașesc ideile republicane, jurații francezi au căzut în păcatul injustiției. Ei n'au admis ca un Daudet un Maurras sau un Plateau altădată urmași spirituali ai celor 40 de regi cari în timp de o mie de ani au clădit Franța, să aibe convingerile lor. Odată regalist în Franța, până și justiția republicană își deviază rolul în jurul persoanei tale.

S'a căutat să se arate că achitarea Germainei Berton, și chiar ea a afirmat-o după ce sa dat sentința, justifică achitarea lui Wilain omorâtorul lui Jaurès, în 1914. Atunci aceiași republică avea nevoe de sprijinul lui Daudet și Maurras; azi după ce acest sprijin le-a ajutat la desăvârșirea victoriei, căci „Acțiunea Franceză" nici odată nu a întrevăzut decât interesele națiunei știind să-și lase câteodată pe planul al doilea interesele ei de dogmă pentru gloria răsboinică a țărei, acelaș republică achită pe cei ce mâine își vor îndeplini la sigur dorințele lor criminale.

Și judecând din punct de vedere pur național, achitarea lui Wilain în 1914, fără a contesta cât de puțin genialitatea lui Jaurès, a fost o necesitate cerută de timpul critic prin care trecea Franța. Această țară acționa atunci ca națiune pentru revindecările și paza ei și orice curent internațional ar fi străbătut o, ar fi prăbușit-o în bucăți.

Achitarea, însă, astăzi a Germainei Berton nu va servi decât ca o puternică doză de curaj dat, dintr'o ură ne'npăcată a șovinismului republican contra *„Camelotilor Regelui"*, acelor jidovi rătăcitori purtători ai anarhismului internațional, cari mâine rânjind și mângâindu-și perciunii vor privi cu satisfacție stând scăldați în sânge la picioarele lor acei apărători naționali, în cari și-au vârât cu furie cuțitul, către o 'nparăție ce, multe secole în urmă, Iehova a prezis-o!

V. G. M.

Frații noștri uitați

Astăzi toată lumea nu se mai gândește decât la luptele politice interne, căci toți au uitat zilele trăite în războiu, când la fiecare moment viața le era în pericol. Tocmai acele momente grele prin care au trecut oamenii îi fac astăzi să se gândească numai la ei, să câștige cât mai mult spre a-și satisface dorințele personale.

Cu toate acestea trebue să luptăm și să ne potolim această satisfacere personală și să ne mai gândim și la ceialți care au nevoie, astăzi poate mai mult ca oricând, de ajutorul nostru.

Suntem jur împrejur înconjurați de dușmani, cari astăzi încă știindu-ne tari, ne fac curte, căutând astfel să ne inducă în eroare, dar noi trebuie să fim atenți și „gata oricând" și în primul rând să nu uităm că încă destui frați de-ai noștri mai sunt încă rămași în țările lor. Cei mari nu au vrut ca să ne așeze pe toți laolaltă, dar tomai pentru ace st lucru noi, foști luptători, nu trebue să-i uităm, ci prin ajutorul nostru să-i întărim a rezista și a fi în totdeauna santinelele noastre acolo unde sunt.

Unii și chiar persoane cari sunt astăzi la putere, greșesc prin politica care coreste să o ducă, a-i scoate de acolo unde sunt și a-i aduce ca coloniști pe frunta rile noastre actuale.

Cred că acest lucru ar fi o greșeală de neiertat, căci în primul rând prin aceasta se recunoaște că noi am renunțat pentru totdeauna la acele ținuturi, și în al doilea rând ne retragem santinelele noastre înaintate, cari cu toate comunicatele date — că s'a executat o retragere strategică — nu se poate traduce decât la o renunțare pentru totdeauna la acele ținuturi.

Am vărsat destul sânge pe câmpia dela Mărășești și Mărăști ca să renunțăm așa de repede la drepturile noastre consfințite prin istorie.

Lupta noastră nu va putea să fie oprită atâta timp cât sângele românesc mai clocotește în noi, căci oricâte certuri ar fi înăuntru, ochii ne sunt deschiși încă în afară.

In acest scop am găsit nimerit ca să lucrăm noi, foști luptători, atâta cât ne lasă puterile, și vom începe prin infiltrarea în ținuturile locuite de români, cărți cari să le permită citirea graiului românesc și cunoașterea scriitorilor ei.

Fiecare luptător, cât și oricare persoană care va dori a contribui și el la această clădire, este rugată a trimite volume sau bani în limitele mijloacelor de cari dispun, cu cari să putem trimite cărți fraților noștri de dincolo de hotare.

Se va trimite pe adresa, Ing. V. Cernan, Calea Griviței, 53.

Comitetul de acțiune

Mulțumiri

D-l Inginer Tiberiu Eremia și d-na dr. Dănulescu au dat o vie dovadă de atenție față de colegii noștri din închisoare.

D-lor, pășind peste ocupațiile zilnice, au coborât dela nivelul treptei sociale, până la închisoarea Văcărești, interesându-se de aproape de soarta camarazilor noștri închiși, contribuind prin bani și alimente la îmbunătățirea hranei insuficiente.

Mulțumim tuturor celorlalți, dela intelectualii pensionari până la modesta femee din popor, cari și-au dat, cu toată inima, obolul pentru frații noștri închiși.

Studențimea universitară, de pretutindeni, în care zvâcnește vitalitatea neamului, le mulțumește nemărginit.

„VISURI STUDENȚEȘTI", — lucrarea d-nului Ionescu-Muscel, se poate obține de la redacția ziarului nostru, în urma unei c. p. și la librăriile: „Cartea Românească", „Socec", „Viața Românească", „Astra", „Stănciulescu", „Pavel Suru".

Un vierme care se răsfață în plină libertate

E vorba de d-l Ramiro Ortiz — profesor de limba italiană, la Universitatea din București. E vorba de acest străin care mănâncă, de atâta amar de ani pâinea țării noastre, neștiind cum să ne mai bârfească, acest străin necuviincios, ce caută ocazia ca la fiecare prelegere să ne înjosească și să arate ignoranța și imbecilitatea Românilor.

Ca de obiceiu, în prelegerea trecută, într'o atmosferă esperantistă d-l R. Ortiz, cu un cinism sfidător, propriu naționalității obscure a D Sale. arată barbaria studenților Români, față de o biată și neputincioasă minoritate. Manifestația studențească, se'ntreabă D-sa „Nu e altceva decât o pornire nedreaptă și degradatoare atât pentru studențime cât și pentru întreaga țară românească".

Și tot astfel, d-l R. Ortiz, adăpostit și apărat mereu de catedra universitară, de pe care vorbea, n'a făcut, toată ora, decât să acuze pe Români de imoralitate de lipsă de educație și de tot felul de fărădelegi.

Meleck

APEL
către inimile caritabile

Sunt mulți orfani de războiu, dar noi vorbim acum numai de cei trei, cari s'au prezentat de câteva zile la redacția ziarului nostru cerând să le dăm spre vânzare ziarul, ca să nu moară de foame.

Foștii copii de trupă la un regiment de pionieri, au trebuit să plece, de oarece nimeni nu se îngrijea de ei și trebuiau să mănânce din puținul altora.

Acum vând ziare, ca să câștige ceva bani, cu cari să-și cumpere haine și apoi să intre la meșteșug.

Cum noi vedem că, cu acest mijloc nu vor putea să-și ajungă scopul, și cum sărbătorile vin și ei sunt goi, facem apel la inimile caritabile să-i ajute pe acești orfani, ai căror părinți s'au jertfit pentru țară.

Ziarul nostru deschide listă de subscripție, înscriindu-se cu lei 200.

INFORMATIUNI

In penultimul număr al ziarului nostru, am publicat un apel către toți bunii români, cari pot să ajute pe colegii noștri închiși pe nedrept la Văcărești. Până acum au mai răspuns următorii, cărora ținem să le mulțumim:

O doamnă creștină, prin d-l Vasile Budala	Lei 500.—
Nicolae M., publicist	„ 500.—
Clasa VIII Liceul Coriolan Brediceanu Lugoj	„ 150.—

In urma adresei primite din partea „Fundației Universitare Carol I", aducem la cunoștința studențimii să se abțină dela orice manifestație, la această instituțiune, altfel se va închide biblioteca, ceeace n'ar fi spre folosul nostru.

Se mulțumește călduros d-lui E. Demetrescu-Mirea pentru însemnatul ajutor, ce a dat ca să se tipărească lucrarea d-lui Ionescu Muscel, „Visuri Studențești".

La sediul centrului a sosit un nou transport de insigne, pentru studente și studenți.

Distribuția în fiecare zi între orele 6—7 p. m.

D-l Emanuel Antonescu; deputat, cu aspirație de ministru, și profesor universitar, s'a ocupat în Cameră de „scandaloasa mișcare studențească".

In numărul viitor ne vom ocupa și noi de d-sa.

Revista naționalistă de cultură „Gândul Neamului" care cu atâtea sacrificii apare în Chișinău de trei ani, își serbează aniversarea în ziua de 23 Dec. cu care prilej îi dorim muncă spornică și viață lungă.

Revista este condusă de un inimos comitet de studenți creștini.

La Brașov apare o revistă social-religioasă (?) „Sămănătorul".

Suntem datori să atragem atențiunea cititorilor noștri, că această revistă face parte din acelea care vor să *sdruncine* credința noastră ortodoxă.

In plus și-a luat însărcinarea de a apăra pe bieții jidani persecutați în țara noastră.

In numărul din Septembrie, în revista negustorului Ion Podea se caută a se arăta că „Protocoalele Înțelepților Sionului" sunt simple născociri.

Dacă n'ar fi simple vorbe aruncate cu furca, am răspunde.

In locurile vacante de vice președinte și casier la Soc. Stud. în medicină au fost aleși d-nii Enescu Gh. și G. Ionescu.

La Ploești a apărut No. 5 din „Biblioteca România viitoare": „Prin Ardeal" de d. T. T. Socolescu.

Tot acolo și No. 2 din „Biblioteca școalei secundare": V. Alexandri, „Trei convorbiri cu Napoleon III".

Comitetul societății Școalei Politechnice din Temișoara s'a constituit pentru anul în curs astfel:

Președinte: Ion Vlădescu.
Vice-președinte: Ion Zăgănescu.
Secretar: Octov Ulmanu.
Cassier: Ion Cogan.
Bibliotecar: Mircea Bobârnac.
Membrii: Vasile Poboran, Petre Butuc, C. Iorgulescu, Matei Alexandrescu, I. Potlade, Floru Onițiu.
Cenzori: Traian Murgu, Ion Coperceanu. C. Paraschivescu.

Studenții la preșidenția consiliului de miniștrii

Sâmbătă 29 c., studențimea Universității din București, în foarte mare număr, s'a prezentat la preșidenția Consiliului de Miniștrii, unde d-l Petre Ionescu-Muscel, *a înaintat un memoriu al studențimii, pentru eliberarea studenților închiși de 3 luni la Văcărești și încă nejudecați.*

D-nii miniștrii Mârzescu, de justiție și Angelescu al Instrucțiunii Publice, ne-a făgăduit că imediat vor interveni, ca să fie judecați, pentru ca până în Crăciun, să se termine acest proces.

Pentru orele 5 1/2 d. a. d-l Ionescu-Muscel a fost chemat la Ministerului de Justiție.

După acestea, studenții s'au împrăștiat în liniște.

S'a hotărât ca, Duminică 30 c. la orele 4 d. a. întreaga studențime ce se află în București, să meargă la Văcărești.

A apărut No. 1

DIN PUBLICAȚIILE CUVÂNTULUI STUDENȚESC

NUMERUS CLAUSUS

— O necesitate națională —

Publicațiile
CUVÂNTULUI STUDENȚESC

„Cuvântul Studențesc" e hotărât să susțină principiile de luptă ce a călăuzit și va călăuzi de aci înainte studențimea română, prin broșuri cari să arate poporului românesc, cari sunt problemele de viață și de moarte cu care are de luptat.

In fiecare lună va apare câte o broșură, care va trata numai o singură chestiune.

Toată corespondența care privește această publicație se va trimite în Bulevardul Elisaveta, No. 5.

Publicațiile „Cuvântului Studențesc"
Director.
C. M. Răpeanu

Această valoroasă lucrare, nu trebuie să lipsească nici unui român și mai cu seamă studentului, și elevului de liceu.

Se trimit contra ramburs, în mai mult de 10 vol., dela redacția ziarului nostru.

Tipografia „Steaua" Strada Vasile Lascar 40 bis. — București

Girant responsabil, I. Simionescu